

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Menzel (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSR del. do SO Marta Minkisiewicz-Kasprzak

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Czesława Twardowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016r.

sprawy **P. S. (1)**

urodzonego (...) we W., syna W. i Z. z domu C.

oskarżonego o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 13 listopada 2015 roku sygn. akt XII K 266/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej) na rzecz adw. J. G. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

I V Ka 202/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13.11.2015 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej uznał P. S. (1) za winnego tego, że w dniu 10 stycznia 2015 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) przy ul. (...) mienie w postaci nie mniej niż 8 puszek piwa o wartości nie mniejszej niż 15 złotych, a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych przedmiotów użył przemocy wobec sprzedawczyni P. W. i K. C. w postaci odepchnięcia pokrzywdzonych rękami, czym działał na szkodę wymienionych oraz właściciela sklepu (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 4.03.2009 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 224 § 2 kk, którą odbył częściowo w okresie od 3 maja 2011 roku do 13 lutego 2012 roku tj. czynu z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd Rejonowy zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary okres zatrzymania od 10 do 12 stycznia 2015 roku.

Na podstawie art. 627 kpk zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 250 złotych, w tym opłatę 180 złotych.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił :

1. Obrazę przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 281 kk, mimo braku znamion przestępstwa, mając na uwadze stan faktyczny, bowiem brak jest dowodów na użycie przemocy względem K. C.;
2. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 kpk polegającą na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego czynu mimo, że wątpliwości nie usuniętych w postępowaniu dowodowym, jak fakt, że nie stwierdzono żadnych obrażeń u pokrzywdzonej- opinia biegłego, nie ujęto osoby z, którą oskarżony był w sklepie, nie ujawniono monitoringu ze sklepu, który potwierdziłby użycie przemocy, a jedynie Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonej, nie biorąc pod uwagę wyjaśnień oskarżonego.

Wskazując na powołane wyżej zarzuty obrońca złożył wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Sąd zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Obrońca zarzucając naruszenie prawa materialnego podniósł, że brak jest dowodów

wskazujących na to, że P. S. (1) użył wobec K. C. przemocy. Zgłoszony zarzut jest całkowicie oderwany od ustaleń faktycznych sprawy, a w szczególności nie uwzględnia dowodów, które Sąd Rejonowy bezpośrednio przeprowadził. Z zeznań K. C. k. 11-12 wynika, że po tym jak dwaj mężczyźni zaczęli chować piwa pod kurtki, podeszła do nich mówiąc aby oddali towar za, który nie zapłacili. Wówczas jeden z nich szarpał się z nią, a następnie popchnął ją na tyle mocno, że upadła na lodówkę. W trakcie zeznań złożonych na rozprawie k.129 świadek potwierdziła swoje wcześniejsze zeznania i powiedziała, że mężczyzną, który ją popchnął był oskarżony P. S. (1). Także druga obecna w sklepie ekspedientka - P. W. zeznała, że po tym jak mężczyźni schowali pod kurtki piwa P. podbiegła do oskarżonego, z którym przez chwilę się szarpała, a następnie mężczyzna ją odepchnął i ona upadła k.128. O fakcie tym ekspedientki powiadomiły niezwłocznie swojego przełożonego S. D., który z ich udziałem dokonał zatrzymania oskarżonego w niedalekiej odległości od sklepu. Sąd Rejonowy wymienione dowody uznał za wiarygodne i ocena ta jest prawidłowa. Wszystkie zeznania są ze sobą logicznie powiązane i tworzą kompletny obraz przebiegu zdarzenia. Żadna z wymienionych osób nie знаła wcześniej oskarżonego, a tym bardziej nie miała z nim żadnych osobistych konfliktów. Słusznie zatem uznał Sąd Rejonowy, że dowody te są w pełni wiarygodne. Prawidłowa ocena dowodów prowadzi z kolei do ustalenia, że oskarżony wspólnie z innym nieustalonym mężczyzną dokonał zaboru 8 puszek piwa, a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych przedmiotów użył przemocy. Słusznie zatem uznał Sąd Rejonowy, że oskarżony swoim zawinionym zachowaniem, podjętym w zamiarze bezpośrednim popełnił czyn z art. 281 kk. Na podstawie art. 281 k.k. odpowiada taki sprawca, który wcześniej dokonuje kradzieży, a następnie, ażeby utrzymać się w posiadaniu zabranego przedmiotu, używa przemocy wobec osoby lub grozi natychmiastowym jej użyciem albo doprowadza osobę do stanu nieprzytomności lub bezbronności, której obecność lub zachowanie, według oceny sprawcy, zagraża utrzymaniu takiego posiadania. Nie jest przy tym istotne, czy osoba taka rzeczywiście stanowi przeszkodę w utrzymaniu się przez sprawcę w posiadaniu rzeczy, czy też okoliczność tę sprawca sobie tylko wyobraża.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 5 § 2 kpk. Ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodu według kryterium, czy jest on korzystny czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu decyduje bowiem jego treść, to znaczy wewnętrzna spójność, konsekwencja oraz przewaga w konfrontacji z innymi dowodami. Każdy dowód musi być oceniony na tle wszystkich

pozostałych dowodów zebranych w sprawie. Nie wolno korzystać z rozwiązania wskazanego w art. 5 § 2 k.p.k., gdy nasuwające się wątpliwości mogą być usunięte przy zastosowaniu oceny zebranego materiału dowodowego zgodnie ze standardami wytyczonymi przez zasadę z art. 7 k.p.k.

Nie dające się usunąć wątpliwości, o jakich traktuje przepis art. 5 § 2 k.p.k., to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. W omawianej sytuacji Sąd Rejonowy miał grupę dowodów, które uznał za wiarygodne, po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny. Ocena dowodów doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W sprawie nie wystąpiła żadna wątpliwość, która w drodze logicznej oceny dowodów nie zostałaby wyjaśniona. Tym samym brak jest podstaw do stosowania art. 5 § 2 kpk. Z całą pewnością podstawy takiej nie stanowi ustalenie braku uszkodzeń ciała pokrzywdzonej K. C.. Sama pokrzywdzona przyznała, że wskutek upadku takich obrażeń nie doznała. Natomiast opiniujący w sprawie biegły z zakresu medycyny sądowej stwierdził, że w opisanych przez pokrzywdzoną okolicznościach mogło mieć miejsce jedynie naruszenie nietykalności cielesnej. Naruszeniem art. 5 § 2 kpk nie jest również brak ustalenia tożsamości i nie ujęcie drugiego sprawcy. Fakt ten istotny dla postępowania karnego nie niweczy możliwości prowadzenia sprawy wobec oskarżonego P. S. (2) oraz rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności. Jak już podkreślono liczba i waga dowodów zgromadzonych w sprawie pozwoliły bez cienia wątpliwości na ocenę zachowania oskarżonego i ustalenia jego sprawstwa i winy. Nie jest okolicznością z kategorii nieusuniętych wątpliwości brak dowodu z zapisu mionitoringu w sklepie (...). Jak ustalono w toku postępowania przygotowawczego pomimo tego, że sklep był wyposażony w urządzenia do rejestracji- w ramach prowadzonego monitoringu, nagranie dotyczące ocenianego zdarzenia nie zostało utrwalone z uwagi na zwarcie, jakie wówczas wystąpiło. A zatem tylko w takim znaczeniu ma rację obrońca, że taki dowód nie został przeprowadzony oraz, że z uwagi na obiektywne okoliczności nie można go już pozyskać. Jednakże nie świadczy to o tym, że z uwagi na brak zapisu mionitoringu istnieje wątpliwość, której w żaden sposób nie można wyjaśnić. Sąd Rejonowy ustalenie dotyczące przebiegu zdarzenia dokonał w oparciu o osobowy materiał dowodowy, który należycie i zgodnie z regułami art. 7 kpk ocenił. Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy uznał, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, a także wnioskowanie co do winy oraz społecznej szkodliwości są prawidłowe.

Poddając ocenie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy w pełni akceptuje rozstrzygnięcie w przedmiocie kary. Oskarżony działał w szczególnie zuchwały sposób oraz w warunkach recydywy. Wymierzenie mu minimalnej kary 1 roku pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmiernej surowości. Ustalenia dotyczące strony podmiotowej i przedmiotowej nie dają uzasadnienia do przyjęcia, że czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk. Wprawdzie wartość zagarniętego mienia była niewielka, jednak szczególnie zuchwały sposób działania, współdziałanie sprawców, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a także uprzednia karalność za inne pozarecydywne czyny przemawiają przeciwko zakwalifikowaniu czynu oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi.

Z uwagi na trudną sytuację życiową, osobistą i majątkową oskarżonego Sąd Odwoławczy zwolnił go od kosztów sądowych za II instancję.